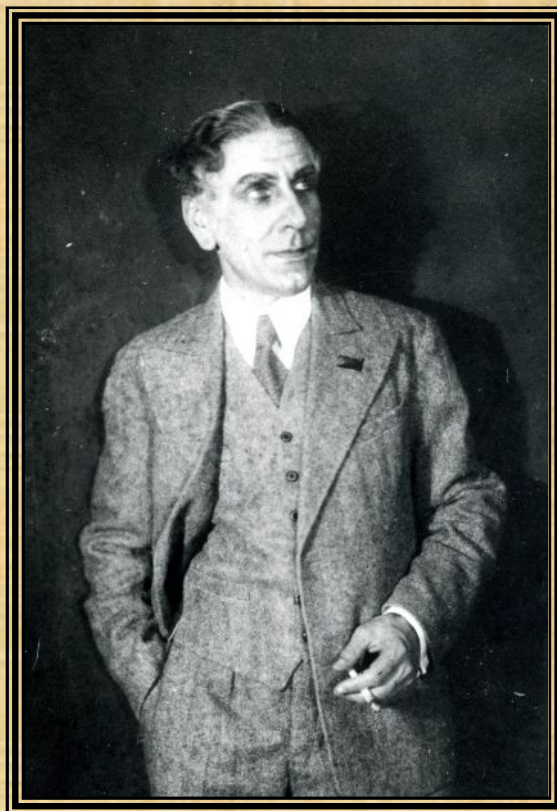

*Державна архівна служба України
Центральний державний архів-музей літератури та мистецтва України*

*Документальна виставка, присвячена 120-ій річниці від
дня народження видатного українського актора, народного артиста УРСР
Олексія Михайловича Ватулі
(1891-1955)*

Ватуля Олексій Михайлович (1891-1955) - український радянський актор, народний артист УРСР, один із засновників Театру ім. Івана Франка. Народився в с. Трубайці, Полтавської обл., в селянській родині. Після закінчення в 1906 р. Хорольського міського трикласного училища пішов на власні „хліби” - працював телеграфістом в Кривому Розі. У 1908 р. переїхав до Києва, де брав активну участь в художній самодіяльності, виявив зацікавлення та схильність до театрального мистецтва, активно займався самоосвітою. Незважаючи на злидні, прагнув продовжити навчання: в 1913-1916 рр. студював в музично-драматичній школі ім. М. Лисенка в Києві. Але у 1917 р., не завершивши навчання, вступив до київського „Молодого театру” (працював в ньому до 1919), де став актором професійної сцени, дебютувавши в ролі Креона у постановці „Цар Едіп” Софокла.

Після захоплення денікінцями Києва у 1919 р., О. Ватуля разом з іншими акторами виїхав на Поділля. Олексій Михайлович був одним з основоположників Театру ім. Івана Франка, в якому працював від дня його заснування (Вінниця, 1920). В цьому мистецькому колективі були такі видатні постаті як Г. Юра, А. Бучма, Ольга Рубчаківна, О. Юрський, Поліна Самійленко, Феодосія Барвінська та ін.

В творчому доробку О. Ватулі такі ролі як Едіп („Цар Едіп” Софокла, 1921), Михайло („Суєта” І. Карпенка-Карого, 1923), Акоста („Урієль Акоста” К. Гуцкова, 1921), Крижень („Кадри” І. Микитенка, 1932), Гайдай („Загибель ескадри” О. Корнійчука, 1933), Берест („Платон Кречет” О. Корнійчука, 1934), Осип („Ревізор” М. Гоголя, 1938), Прибитков („Остання жертва” О. Островського, 1939), Кривонос („Богдан Хмельницький” О. Корнійчука, 1939), Дон Педро („Багато галасу даремно” В. Шекспіра, 1941), Горлов („Фронт” О. Корнійчука, 1942), Стессель („Порт-Артур” О. Степанова та І. Попова, 1953) та ін.

Роботу в театрі він поєднував з громадською діяльністю. У 1921 р. О.Ватуля був уповноваженим від Наркомосвіти УРСР – очолював Особливу військову продовольчу комісію (з акторів-франківців).

1925 р. Наркомос України відрядив О. Ватулю і Г. Юру до Праги та Берліна для ознайомлення з досягненнями театрів Чехословаччини і Німеччини. З-за кордону вони повернулись до Харкова, де з 1923 по 1926 рр. продовжували працювали в Театрі ім. Івана Франка. В 1926 р. актор вперше відвідав Москву – ця подорож мала велике значення для його подальшого професійного зростання. Цього ж року О. Ватуля разом з іншими франківцями переїхав до Києва. У 1927 р. актор повернувся до Харкова, де працював у новоствореному Державному українському театрі у робітничому Червонозаводському

районі. Але це була його перша і остання спроба залишити Театр ім. Івана Франка, куди він повернувся 1929 р.

У 1930 р. з нагоди 10-річного ювілею театру О. Ватуля отримав звання заслуженого артиста республіки; 1936 р. – звання заслуженого діяча мистецтв УРСР; 1940 р. – звання народного артиста УРСР. Велику роль у творчому зростанні актора відіграли гастрольні поїздки у складі колективу театру до Тбілісі (1936 р.), Ленінграда й Карелії (1938 р.), Білорусії (1939 р.), Москви (1941 р) тощо.

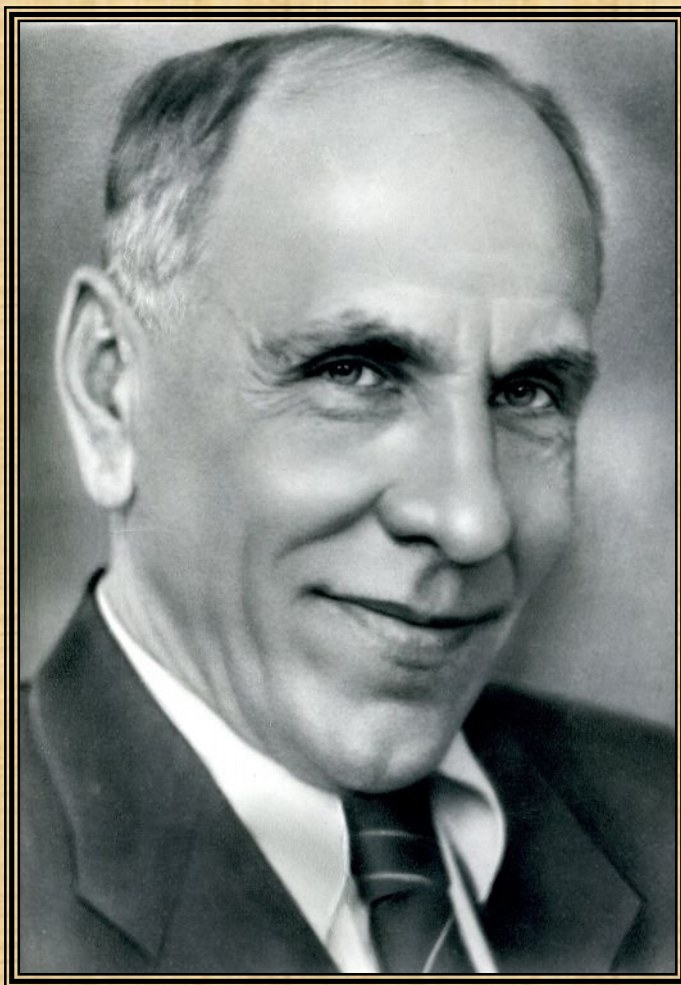
З 1941 по 1944 рік Театр ім. Івана Франка перебував в евакуації (Казахстан, Узбекистан), виїздив на фронт для культурного обслуговування частин Радянської Армії. В складі бригади Театру був і О. Ватуля. Після завершення війни повернувся до Києва – грав в театрі нові й старі ролі, вів активну громадську (учасник багатьох конференцій, засновник Українського театрального товариства тощо), педагогічну (викладав акторську майстерність в драматичній студії при Театрі ім. Івана Франка) діяльність. Нагороджений численними орденами та медалями.

20 травня 1955 р. після тяжкої хвороби Олексій Михайлович Ватуля помер.

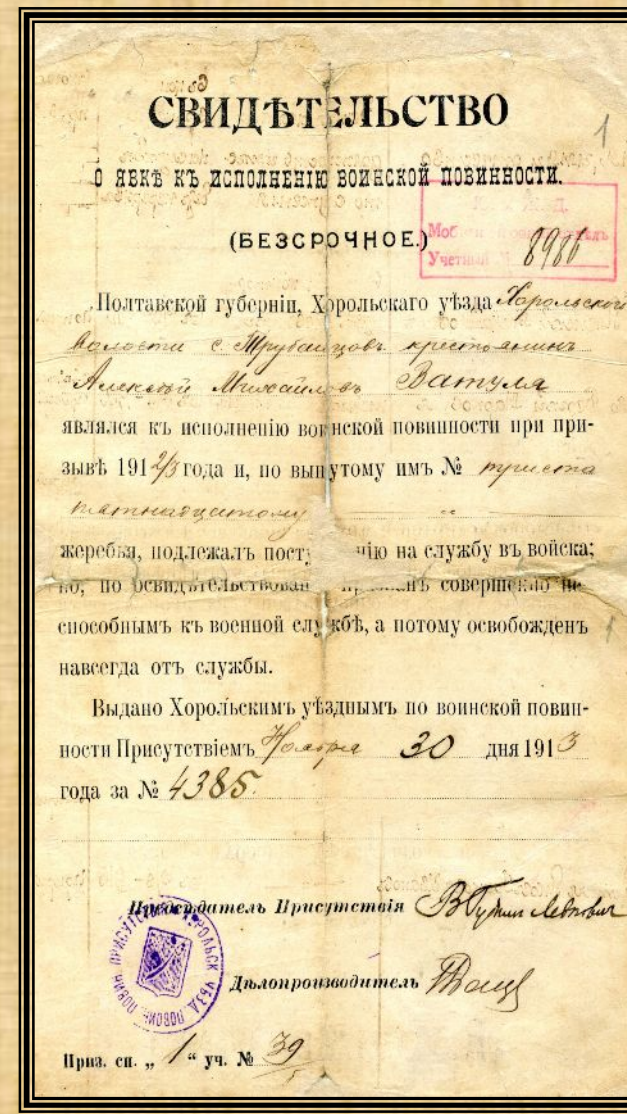
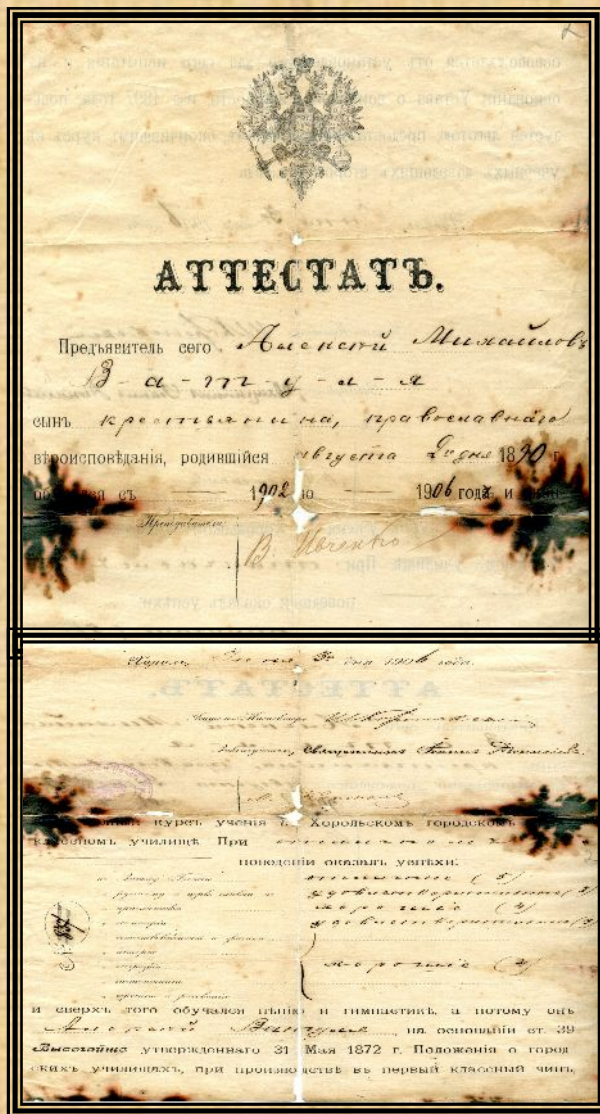
Образи створені О. Ватулею відзначені багатогранністю та яскравістю сценічних характеристик. Він розвивав реалістичну традицію українського театрального мистецтва, поєднував в своїй творчості напружений драматизм з романтичною піднесеністю. Створив також і гостро сатиричні образи. В останні роки грав глибокі характерні ролі, досягнувши високої майстерності перевтілення.

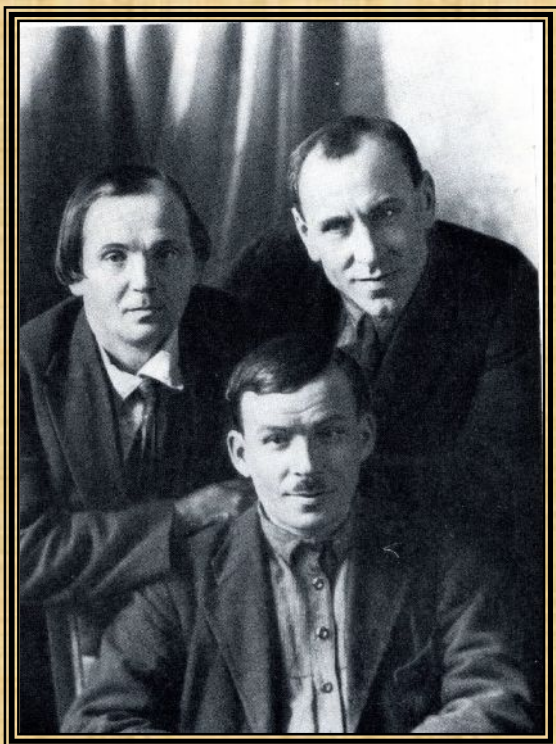
На виставці Центрального державного архіву-музею літератури і мистецтва України представлені архівні фотодокументи як з особового фонду актора (ф. 651), так і з фондів письменників Д. Гринька (ф. 541) та К. Трофимова (ф. 51), художника і мистецтвознавця Б. Піаніди (ф. 56), музичних та театральних діячів Ю. Мейтуса та Олександри Васильєвої (ф. 182), акторів І. Маркевича (ф. 257), М. Терещенка (ф. 1059), Т. Юри та Феодосії Барвінської (ф. 444), О. Юри-Юрського (ф. 450), актрис Поліни Самійленко (ф. 988), Наталії Ужвій (ф. 1147); також представлені документи з фонду Національної спілки театральних діячів та Будинку актора (ф. 616). Життя та творчість О. Ватулі репрезентоване численними світлинами – індивідуальними та груповими – в ролях, з друзями, колегами під час гастролей тощо.

Олексій Михайлович Ватуля
Творче життя майстра театральної сцени

Атестат О.М.Ватулі про закінчення Хорольського трикласного училища (1906 р.) та Свідоцтво про військову повинність (1912 р.). Копії
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 29

Г.Юра, М.Куліш, О.Ватуля, 1924 р. Копія
НДФ ЦДАМЛМ України

Основоположники Театру ім. Івана Франка
Ліворуч-праворуч: О.Юра-Юрський, Ольга
Рубчаківна, М.Драк, А.Бучма, Поліна Самійленко,
О.Ватуля, Г.Юра. Вирізка з невстановл. журналу,
б/д. Копія
Ф. 988, оп. 1, од .зб. 32

Вулиця Д. М. Ватули

Вік автора 45

Перші кроки франківців

ВЕЛИКУ, заслужену любов і визнання здобув у нашій країні і за її межами Київський український драматичний театр ім. Івана Франка, 35-річний ювілей якого відзначає мистецька громадськість. Але мало хто з сучасних глядачів знає, як починав своє творче життя нині прославлений колектив франківців, і мені, людині, що працює в цьому театрі суфлером протягом усього його існування, хочеться поділитися в ювілейні дні своїми спогадами.

Створений наш театр у січні 1920 року. Важко тепер навіть уявити, в яких складних умовах доводилося нам тоді працювати. Йшла громадянська війна, Мистецьке і культурне життя в цей час занепало. Ні відповідного приміщення, ні декорацій, ні костюмів — взагалі ніякого театального майна ми не мали.

Все необхідне для здійснення спектаклів актори купували за власні кошти. Допоміжних цехів у нас теж не було. Шити костюми, робити парики, малювати декорації, плакати, діставати реkvізит доводилося самим.

Та, незважаючи на це, вже в перший рік свого існування наша труппа здійснила близько 10 вистав. Репертуар складався з таких творів російської, української і зарубіжної класики, в яких були яскраво виражені соціальні мотиви, близькі до настроїв народу (п'єси Горького, Шевченка, Тобілевича, Бомарше та ін.).

Кожний член нашого колективу, крім творчої і громадської роботи, виконував певні обов'язки по те-

ІЗ СПОГАДІВ
СТАРОГО ПРАЦІВНИКА ТЕАТРУ

атру. Так, наприклад, О. Ватуля (нині народний артист УРСР) був уповноваженим у всіх справах театру і разом з тим працював касиром. Ф. Барвинська (тепер народна артистка республіки) шила костюми, К. Коханова завідувала костюмерною. Мені було доручено придбати необхідний реkvізит, писати афіші, плакати, розклеювати їх у всіх куточках міста, малювати декорації, був я вартовим, білетером.

Але все це не заважало дбати про підвищення кваліфікації колективу. При театрі було організовано ряд студій. Акторського і режисерського мистецтва навчав Г. П. Юра, А. М. Вучма викладав теорію і практику пластики.

З часом майстерність акторів театру зростала, молодий колектив здобував популярність. Свідченням цього було перше урядове доручення, яке ми в той час одержали, — допомогти в мобілізації хлібних ресурсів. Це завдання всіх нас дуже схвилювало. Керівником першої гастрольно-мобілізаційної подорожі по селах Черкащини і Полтавщини ми обрали О. М. Ватулю.

Незвичайний вигляд мала наша труппа! Попереду — підвода з реkvізитом, костюмами та деякими продуктами (ми одержували червоноармійський пайок). Жінки по черзі їхали підводою, а чоловіки чимчикували в хвості.

Близько п'яти місяців колектив мандрував від села до села. Політкомісар, прикріплений до нас на період цієї поїздки, розповідав селянам про виконання продподатку, труппа показувала вистави, проводила спеціальні концерти-доповіді. Ніколи не забути теплих, зворушливих зустрічей, які влаштовували нам мешканці сіл! Глядачі збиравися задовго до початку вистав, допомагали нам обладнувати сцену, приносили з собою продукти. Пам'ятаю, одна бабуся після вистави добивалася побачення з «головним артистом». Як виявилось потім, вона принесла нам вечерю.

Де ми тільки не виступали під час цієї подорожі! Клубів тоді не було, і підходящі приміщення доводилося розшукувати самим. Нерідко наші вистави проходили в клунях, а то і просто під відкритим небом.

Однак вплив спектаклів на глядачів був великий. Про це переконливо свідчать такі випадки. В одній п'єсі Г. Юра виконував роль ландармського полковника, а О. Горська — революціонерки-підпільниці. Особливо напруженою була сцена допиту. Г. Юра — жандарм обіцяє випустити революціонерку на волю, якщо вона скаже, де захована підпільна друкарня... Мовчання. Жандарм чекає відповіді. Та ось революціонерка підвелася, щоб відповісти, і весь зал схоплюється з місць, лунають вигукі: «Мовчи!» «Не кажи!»

Після повернення з першої гастрольної подорожі ми обслуговували цукрові заводи на Смілянщині,

Білоцерківщині, Проскурівщині, Вінниччині. Нашими глядачами були переважно червоноармійці, робітники, селяни. В цей період до труппи влилися такі актори, як В. Варецька, П. Нятко, Є. Коханенко, Л. Гакбуш, В. Василько, В. Кречет, К. Кошевський, Юрій Смолич (нині відомий український письменник) та ін. Гастролувала з нами також відома артистка С. В. Тобілевич — дружина видатного драматурга І. Карпенка-Карого.

В рецензіях того часу (1921—1922 рр.) відмічалось, що гастролі драматичного театру ім. Івана Франка «...давали глядачам естетичне задоволення».

В січні 1923 року в м. Вінниці ми відзначили свій трирічний ювілей. Про цю подію місцева газета писала:

«Це не було урочистим вшануванням, було щось незрівнянно більше, було стихійне піднесення в глядацькому залі, були овації, яких не чули ще стіни Вінницького театру. Цей ювілей лишиться назавжди однією з кращих сторінок в історії молодого пролетарського театру».

В тому ж році ми одержали важливе завдання: ознайомити шахтарів Донбасу з українською театральною культурою. Виступали у Сталіно (Юзівка), Артемівську, Маріуполі, Макіївці, Краматорську, Горлівці, Костянтинівці. До нашого репертуару входили «Ревізор», «Лісова пісня», «Суета», «Фуенте Овехуна», «Весілля Фігаро» та інші твори.

Пам'ятаю, як гаряче сприймалася п'єса Лопе де Вега «Фуенте Овехуна». Ф. Барвинська з надзвичайним піднесенням і трагедійною силою виконувала в ній роль сміливої, гордої дівчини з на-

роду Лауренсії. Особливо пристрасно і схвильовано сприймався монолог, у якому Лауренсія закликає до повстання. Не раз траплялося, що під час цього монологу глядачі всі, як один, вставали з гвинтівками в руках і голосно вигукували: «Смерть тиранам!»

Така реакція глядачів була для нас найвищою нагородою. Забувалися важкі мандрівки (часто нам доводилося проходити пішки по 25—30 кілометрів), всі труднощі, з якими ми тоді зустрічалися.

Франківці завойовували серед гірників Донбасу справжню популярність.

У травні 1923 року газета «Всесоюсская коцгарка» писала:

«Група делегатів четвертого губернського з'їзду профспілок Донбасу, відвідавши спектакль українського театру ім. Івана Франка, відмічає великі заслуги театру в справі художнього оздоровлення українського театру. Делегати просять театр відвідати всі робітничі райони Донбасу, дати можливість робітничим масам ознайомитися з одним із кращих художніх досягнень українського театального мистецтва».

Хороші відзиви про нашу роботу з'явилися і в столичній пресі. Відповідальне завдання по пропаганді перших досягнень нової української театральної культури серед робітничого класу Донбасу театр виконав з честю.

В кінці 1923 року наш колектив одержав радісну звістку: постановою уряду театру ім. Івана Франка переводився на постійну роботу до тодішньої столиці України — Харкова. Це було для нас справжнім святом. З цього часу театр став стаціонарним, почався новий етап в його творчому житті.

Л. БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ.

Л.Білоцерківський. “Перші кроки франківців”. Вирізка з газ. “Вечірній Київ”, 13 лютого 1952 р.

Копія

Ф. 650, оп. 1, од. зб. 50

О. Ватуля (стоїть третій ліворуч) з А. Середою, К. Трохименком та ін. особами. 1930-і рр. Копія Ф. 51, оп. 1, од. зб. 103

УКРАЇНСЬКА РАДЯНСЬКА
СОЦІАЛІСТИЧНА
РЕСПУБЛІКА

НАРОДНОМУ АРТИСТУ УРСР

Тов. *Ватулі*
Олексію Михайловичу

ЗА ВАШУ ВИДАТНУ ДІЯЛЬНІСТЬ В ГАЛУЗІ
розвитку радянської театральної
культури і мистецтва

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР
СВОЇМ УКАЗОМ від „25” травня 1940р. ПРИВЛАСНИЛА ВАМ
ЗВАННЯ НАРОДНОГО АРТИСТА УРСР

ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

СЕКРЕТАР ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

Мішук
О. Кришук

25 травня 1940 р. № 12

м. Київ

Диплом Народного артиста УРСР Олексія Михайловича Ватулі. 1940 р. Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 31

Ліворуч-праворуч: 1 ряд - О. Ватуля, А. Бучма, Наталія Ужвій, І. Москвин, Г.Юра; 2 ряд Н/в, Романенко, В. Добровольський, І. Пісун, П. Сергієнко, Дублер, Т.Юра, Н/в, 11.06.1941 р. Копія Ф. 616, оп. 7, од. зб.7

О. Ватуля (стоїть праворуч у 3-му ряду) та діячі української театральної культури в складі фронтової театральної бригади у Ворошиловградській області. Літо. 1942 р. Копія Ф. 616, оп. 7, од. зб. 21

**О.Ватуля, А.Бучма, Наталія Ужвій, Г. Юра на 2-му антифашистському мітингу українського народу у м. Саратові. 30.08.1942 р. Копія
Ф. 541, оп. 1, од. зб. 45**

М. КОЛОДИНСЬКИЙ.

" У ТИСЯЧА ВКРАДАЮТЬ П'ЯТОМУ "

/Уривок з повісті " Лата Моргана " /

Доді випадком зоданно. / Вискочить сонце на маті на блазнятну
 аспланку, щоб обсунутися, глане на себе в записку і знову лізуть
 на нього важи, розстріляні умари. Діють, жості і валамутні дні
 родились по високійних ночах, а люди товчались під свити та
 ридна, пивертати шани наверх ^{Казань...} шаким хутром і все місили бо-
 лото. ^{Ночі} Перша нагода заганяла їх у хату, тепер щоб гнало їх
 звідки між ладя. Юнаки хотів бачити людська обличчя і чути
 голос. Мимо спали по ночах. Сніг не могла одірвати очей од
 далеких позначів, і другі виганяли худобу на панське поле і не
 спали, щоб бути напругові. (Правда-пенюше поле і не спали,
 хотіли бути наперетові.) Правда, ніхто тільо, як екном ладя втік
 з поля в полегкій одежі, ніхто все не вачивсь займати коні,
 і вони смачно грітали молодце руно, змита дощами.

Люди наче забули своє цюлеяну роботу. (Все поле
 чинило мило. Воно віддавалося таням маняганим, мізерним, не
 зрим уваги і ладно зможим несілля, неоране навіть.)

На зорі все було мовно: свита так тісно тунялась
 до світ, що морра одежа аж шарувана. Чути і погломки,
 невідомо звідки уалті, місалися вкупі, росли на очах, як тісто
 в ділі. Сухі безсонні очі дивилися юаному в рот, вухо улачно
 лопило ^к мнуге слезо. / До було? як було? Серізь встав народ, і
 бунтує, хоче чогось, робочі і частуєть, ^к пошадять заводи,
 ама не ходять. До чім сидіти, згорнувши руки, чекати,
 щоб за них хто ^к пошад?

Балада

ВЕРИ ✓ БАЛАДА ПРО ПОДВИГ.

В повітрі, рокочучи, йшли літани,
 Піднісми на крилах червоні зірки.

Пілоти дивились донизу, туди,
 Де димом курилась дорога орди,
 Де згарищем сіл і руїнами міст
 Гребізнацький шлях свій позначав фашист.

У льотчиків серце нескитне й тверде,
 Рука неухильно машину веде,
 І тільки вогонь висяває в очах,
 Коли вони вниз поглядають на шлях.

Крилом похитає командир. Це - наказ.
 Нецілені бомби зірвалися враз,
 Щоб впасти на банди убивць з висоти
 Ударами гніву, погарі і Моти.

Свистіння і гуркіт. Вржай і трощі!
 Німецькі солдати тікають в куці.

І стовпаєм диму, снопами іскрин
 Злітають в повітря ряди їх машин.

Принувши іглісті вершечки дерев,
 Проноситься двигіт моторів і рев, -

МАЛЕШКО 26

УКРАЇНО МОЯ.

Запалали огні за долиною синього неба,
 Самолёты гудуть, бо на захід фронти і фронти.
 Україно моя, мені в світі нічого не треба,
 Тільки б голос твій чути і ніякність твоєї берегтя.

Як росли ми ізмадну. Скрипіла у хаті коліска,
 Загасав каганець та горіла воскова свіча.
 Ти нам шлях показала, який під зірницями блиска
 І проміння багряне подібне було до меча.

-Молі, молі, дитино, засни, мій синочку, вітрово,
 Молі, молі, засни... - Так співали братам матері,
 Ми ж виходили вніч, на закурену стежку ширску
 І сестра наша доля вела від зорі, до зорі.

Перонсь прогуде: - Може з фронту вертають солдати
 Мої антам квітувать. На отеву пожево сіно лать.
 Повертали батька на хвилину до рідної хати,
 щоб навчати синів, як гвинтівку на білі заривать.

дуравлі пролетіли: - А може є вісті від брата,
 Із карпатських долин, з полинеєвих, потоптаних меж.
 Розколосась земля. Наступила велика розплата,
 За лузком - бережком багряними карити пожеа.

То ішла революція в сірія, туманів шинелі,
 Із окопів грязьких, із під куль, на ромашковій ділі
 Гомоніли солдати: - Ми зіїли доволі шрепнеді,
 Хай же німець куштус і тричі заерливий лях.

Твори українських письменників, прочитані О.Ватулею в концертах перед бійцями Червоної армії.
 1942-1943 рр. Копії.
 Ф. 651, оп. 1, од. зб. 12, 13, 15

Авст

Место для фотокарточки (приклеить)

АНКЕТНЫЙ ЛИСТ

Имя и фамилия полностью и адрес учреждения: Депрпункт, артдив 100

Занимаемая должность: полковник артиллерии

Фамилия: Ватуля имя: Осип отчество: Михайлович

При перемене фамилии или имени и отчества указать старые и причины перемены

Год рождения: 1891 а. Место рождения: а) по существующему адм. делению город Ферганск улица и № дома Ферганск б) по существовавшему Ферганск область Ново-Мухоморова в) по существовавшему Ферганск губерния Ташкентская сколько времени жил по этому адресу 15 лет

Национальность: Украинец в. Соц. положение: солдат

Профессия: артиллерия в. Партийность: КПСС в. Какой организацией принят член ВКП(б) артиллерия 10. Партетаж нет (м.н. год) нет

11. Стаж пребывания в ВЛКСМ нет или в/карточки нет

12. Состоял ли ранее в ВКП(б) нет с какого и по какое время нет (дз, мес)

13. Членом какого профсоюза нет причины исключения или вытеснения нет

14. Образование: Ферганск, школа № 1

Имя учебного заведения	Подробное название учебного заведения	Дата (м-н, год)	Дата поступления	Дата окончания или ухода	Окончил или нет	Если не окончил, то с какого курса ушел	Какую (ую) специальность получил в результате окончания учебного заведения
<u>Мич</u>	<u>Ферганск, школа № 1</u>	<u>1913</u>	<u>1916</u>	<u>да</u>	<u>нет</u>	<u>нет</u>	<u>артиллерия</u>

15. Знание иностранных языков и языков народностей СССР: а) иностранных нет б) народностей СССР узбекский, армянский, татарский

16. Подвергались ли партизанским действиям нет (дз, мес)

Дата (мес, год)	Кем назначены партизанские действия	За что (сущность работы)	Какие награждены партизанскими

17. Военная служба: в старой армии с 1914 по 1918 последний высший чин полковник в Красной гвардии с 1918 по 1919 в каких должностях полковник

18. В Красной армии с 1919 по 1942 последние высшие должности полковник

37. Какие награды и поощрения имеют после Октябрьской революции (с 1917, т.е. по 1917 включительно): 1917 - Золотая армия № 1, 1938 - Золотая армия № 1, 1942 - Золотая армия № 1, 1944 - Золотая армия № 1

38. Выполняемая работа с начала трудовой деятельности (включая учебу и военную службу).

Дата (мес, год)	Место выполнения работы (город, село, район, область)	Наименование учреждения или предприятия	Должность	Принято на работу	Место окончания работы, № документа
<u>1918</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1919</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1920</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1921</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1922</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1923</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1924</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1925</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1926</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1927</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1928</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1929</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1930</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1931</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1932</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1933</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1934</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1935</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1936</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1937</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1938</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1939</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1940</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1941</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1942</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1943</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>
<u>1944</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>	<u>полковник</u>	<u>Ферганск</u>	<u>Ферганск</u>

19. Домашний адрес: Ферганск, школа № 1 № телефона нет

20. Дата заполнения анкеты: 1944 г.

21. Подпись: Ватуля (полное имя)

КазССР
Енбекшілер депутаттарының Семей
областық кеңесінің
АТКАРУ КОМИТЕТІ

КазССР
Исполнительный комитет
СЕМИПАЛАТИНСКОГО
областного совета депутатов
трудящихся

КОМАНДИРОВОЧНОЕ УДОСТОВЕРЕНИЕ

Выдано т. Ватуля А.М. Народ. артист УССР

Исполкомом Облсовета депутатов трудящихся командированному в город Саратов

№ 47 1942 г.

Срок командировки 20 дней по 10 сентября 1942 г.

ОСНОВАНИЕ: Полож. УК КП(б) и ОКХ УССР

от 20 августа 1942 г. № 142/

Действительно до предъявления паспорта сер. № 11 к/м и 440808

Председатель Исполкома Семипалатинского
Облсовета депутатов трудящихся Авст

Секретарь Исполкома Облсовета
депутатов трудящихся Авст

ТТ366-42 г.

Документи О.Ватулі періоду Великої Вітчизняної війни – анкетний лист та посвідчення про відрядження до Саратова для участі у Другому антифашистському мітингу. 1942, 1944 рр. Копії Ф. 651, оп. 1, од. зб. 32; ф. 570, оп. 2, од. зб. 33

Фото в групі з акторами біля пам'ятника Б. Хмельницькому в Києві. Літо 1944 р.
Ліворуч-праворуч: О. Юра-Юрський, В. Стебловський, О. Ватуля, Наталія Ужвій, Г. Юра,
Є. Пономаренко, А. Бучма. Копія
Ф. 450, оп. 1, од. зб. 120

Х А Р А К Т Е Р И С Т И К А

ВАТУЛЯ Алексей Михайлович год рождения.....украинец,
служащий кандидат в члены ВКП(б), член профсоюза Рабисе, работавший
в Киевском Государственном Ордене Ленина Академическом Украин-
ском драматическом театре им.Ив.Франка в должности артист высшей
категории со дня основания театра им.Ив.Франка/с 1929 года/

А.М.ВАТУЛЯ является одним из крупнейших мастеров Украин-
ского Советского театра.За многолетнюю работу в театре им.Ив.
Франко им создано большое количество сценических образов.Н

К Наиболее значительные из них относятся следующие роли:
Берест, Платон Кречет, Богдан Хмельницкий и Кривонос "Богдан Хмель-
ницкий", Горлов "Фронт" Гайдай "Гибель Эскадры" Кузьма Ряков "Правда"
Придорожный "Приезжайте в Звонковое", А.Корнейчука, Шульга "Молодая
Гвардия" по роману Фадеева, Городничий, Осип "Ревизор" Гоголя, Дарь
Эдип "Софокла, Филипп "Дом Карлос" Шиллера, Триель Акоста "Гудкова"
Актер "На дне" Горького, Леший "Лесная песня", Лесен Украины, Гонга
"Гайдамаки" Т.Шевченко, Бурденый "Интервенция" Славинки, Флор Фе-
дулович "Последняя жертва" Островского, Купавин "Далеко от Сталин-
града" Сурова, Виноградов "Победители" Черикова и мн.Другие.

Активный общественный деятель.

Неоднократно избирался в руководящие профсоюзные органы и
местные советы. Много лет возглавлял Местный Комитет проф.Союза
Рабисе в театре им.Франко.

Принимает активное участие в художественном обслуживании
Советской Армии и труящихся, участвуя в нефских концертах. Во вре-
мя Великой Отечественной войны дважды выезжал на фронт для обслу-
живания частей действующей армии в составе художественных бригад (одну
из них возглавлял).

В деле воспитания молодых театральных кадров принимает дея-
тельную участие, ведя педагогическую работу по дисциплине "Мастерство
актера" в драматической студии при театре им.Ив.Франко.

За выдающиеся творческую и общественную деятельность ему
присвоено звание Народного артиста УССР, Награжден орденом "Трудового
красного знамени" и медалью "За доблестный труд в Великой Отечественной
войне 1941-45г." и почетными грамотами Президиума Верх.Совета
КазССР и УзССР

Директор театра

1947 р. Копія
Ф. 570, оп. 2, од. зб. 33

*Піворна зустріч артистів Київського театру
ім. Ів. Франка з працівниками редакції одеської
обласної газети "Співоглядаюча квітень".*

*1 червня, 1950р.
м. Одеса.*

О.Ватуля (верхній ряд, 7-ий ліворуч). Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 52

Гастролю Театру ім. І.Франка в Одесі.
О.Ватуля (другий праворуч, перший ряд)
Вирізка з газ. "Чорноморська комуна",
25.06.1950 р. Копія
Ф. 444, оп. 1, од. зб. 12

Творча зустріч в Одеському представництві
Спілки радянських письменників України, 1951 р.
О.Ватуля (верхній ряд, третій ліворуч).
Вирізка з газ. "Радянська Україна". Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 53

7 січня до Києва повернувся колектив Українського державного академічного театру ім. Ів. Франка, який протягом місяця виступав у братній Польщі. На фото: група франківців на київському вокзалі. Зліва направо — народні артисти СРСР Н. Ужвій, А. Бучма, Г. Юра, Ю. Шумський, заслужена артистка УРСР П. Нятко, народний артист УРСР О. Ватуля, народний артист УРСР Д. Мілютенко. Фото Я. Давидзона.

Повернення з гастролей у Польщі Театру ім. І. Франка.
О.Ватуля (другий праворуч). Вирізка з газ. "Радянська Україна", 09.01.1951 р. Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 53

е племн

Корифей украинского театра

В славной плеяде деятелей украинской культуры второй половины XIX столетия одно из центральных мест занимает выдающийся деятель украинского театра — актер и драматург Марк Лукич Кропивницкий.

Современник корифеев украинского театра И. Тобилевича, М. Заньковецкой, П. Саксаганского, М. Садовского, имена которых, по определению К. Станиславского, вписаны золотыми буквами на скрижали истории мирового искусства, — Кропивницкий положил начало новой эры украинского театра.

М. Л. Кропивницкий родился в 1840 году в семье управляющего помещичьим имением, учился в Бобринецком училище, затем был свободным слушателем Киевского университета. Сознательная жизнь будущего драматурга началась в послереформенные годы. Он своими глазами видел ужасы крепостнической эксплуатации, тяжелую жизнь подневольного крестьянства. Наблюдательный и пылкий, Кропивницкий прислу-

шивается к голосу передовых людей того времени, которые звали на борьбу за освобождение трудового народа.

Знакомство с творчеством и деятельностью передовых людей России второй половины XIX века — Добролюбова, Чернышевского, Салтыкова-Щедрина — в значительной степени способствовало формированию мировоззрения Кропивницкого. Эстетические взгляды его формировались под непосредственным влиянием эстетики Белинского и Чернышевского.

В то время, когда Кропивницкий начал свою драматургическую деятельность, писал свои бессмертные творения великий русский драматург А. Н. Островский. Мастерство Островского, выразившееся в умении создавать сильные характеры, полно и всесторонне изображать действительность, вскрывать ее гниль и пошлость, было прекрасным образцом для Кропивницкого, обратившегося в своем творчестве к тем же темам.

Свою театральную деятельность Кропивницкий начал в любительской труппе. В начале 70-х годов он стал актером-профессионалом в одном из одесских театров. Около десяти лет Кропивницкий работал в различных русских театрах и сыграл за это время около 500 ролей, в том числе роли городничего («Ревизор» Н. Гоголя), Фамусова («Горе от ума» А. Грибоедова) и другие. Создавая образы городничего и Фамусова, Кропивницкий учился у великого реалиста Шекспира, и эта школа правды, простоты и силы стала основным источником всей дальнейшей деятельности и творчества Кропивницкого. Шекспировский реализм был положен в основу нового украинского театра.

В 1875 году Кропивницкий уехал в Галицию и поступил в театр «Русской беседы», но не нашел там поддержки своих творческих замыслов. Клерикальная буржуазная интеллигенция чинила всяческие препятствия новаторству в искусстве. В 1881 году М. Л. Кропивницкий создал собственную труппу, и с этого времени начинается новая эпоха в истории украинского театра.

Работая актером и режиссером, Кропивницкий продолжает писать пьесы, инсценировки. Он написал около 40 пьес и инсценировок. Лучшие из них вошли в золотой фонд украинской драматургии. Это драмы «Дай сердцу волю, заведе в неволю», «Доки сонце зійде, роса очі виїсть», «Глитай, або павук», «Дві сім'ї» и другие. Интересны его водевиль «После ревизиї» и оперетта «Пошилися у дурні». Кропивницкий сделал очень много для инсценизации лучших произведений русской и украинской литературы. Известны его инсценизации «Энеиды» Котляревского, «Вия» Гоголя, «Невольника» Шевченко и другие.

Все драматургическое творчество Кропивницкого проникнуто духом жизненной правды. Он воплотил в сценических образах реальную жизнь украинского народа, показал социальное неравенство, вскрыл жестокость крепостников, хищничество сельской буржуазии, царской администрации, выразил презрение к эксплуататорам, мастерски изображая их в сатирическом плане.

Всю силу своей глубокой люб-

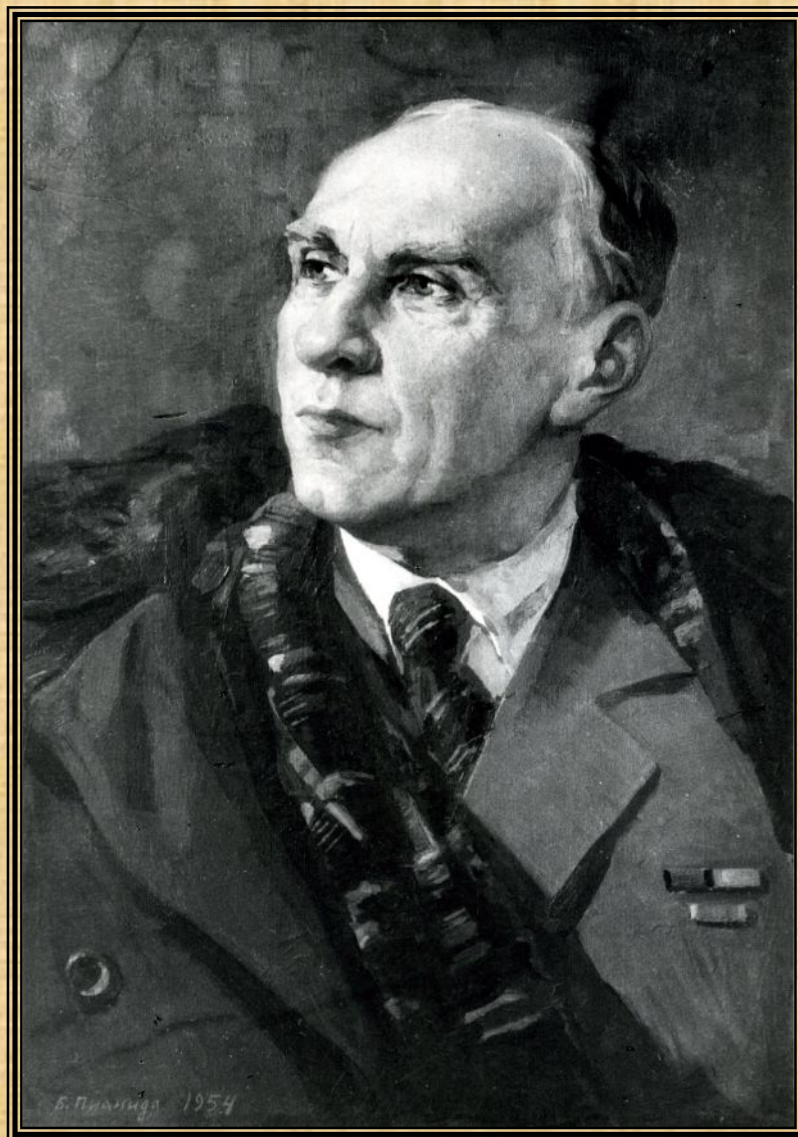
ви Кропивницкий вкладывает в создание образов трудящихся крестьян, бедняков, батраков, демократически настроенной интеллигенции, выступает в защиту их прав, борется за их свободу.

Кропивницкий в значительной мере способствовал развитию блестящих талантов М. К. Заньковецкой, П. К. Саксаганского, Счастливого ученика М. Л. Кропивницкого, ныне народного артиста СССР, лауреата Сталинской премии Иван Александрович Марьяненко в «Воспоминаниях» с глубокой теплотой и любовью говорит о Марке Лукиче, как неутомимом воспитателе молодых талантов.

Славный путь прошел М. Л. Кропивницкий. Своим творчеством он в значительной степени подготовил почву для создания прекрасного советского искусства, самого передового искусства в мире.

А. М. ВАТУЛЯ.
Народный артист УССР.

Ответственный редактор
С. ИВАНОВ.

Піаніда Б.М. „Портрет А.М. Ватулі”. П., олія. Зберігається в родині Ватулі.
Фотокопія картини. 1954 р. Копія
Ф. 56, оп. 1, од. зб. 7

О. М. Ватуля

20 травня 1955 р. після тривалої тяжкої хвороби передчасно вмер народний артист УРСР, один із засновників Київського державного ордену Леніна академічного українського драматичного театру імені Ів. Франка Олексій Михайлович Ватуля.

Олексій Михайлович народився 2 серпня 1891 року в с. Ново-Миколаївка на Полтавщині в селянській сім'ї.

Рано почалося його трудове життя. Працюючи телеграфістом на залізниці, Олексій Михайлович бере активну участь у роботі самодіяльних драматичних гуртків, потім вчиться в Київській театральній школі імені Лисенка.

Сценічна діяльність О. М. Ватулі починається в 1917 році, коли він вступає до «Молодого театру».

В 1920 році Олексій Михайлович стає одним із засновників театру імені Ів. Франка. 35 років працював Олексій Михайлович як актор на сцені театру імені Ів. Франка, створивши за цей час багато високохудожніх сценічних образів.

Творчу роботу він сполучав з активною громадською діяльністю. О. М. Ватулю не раз обирали депутатом міської Ради депутатів трудящих.

Комуністична партія і Радянський уряд високо оцінили заслуги О. М. Ватулі в розвитку українського радянського театального мистецтва, присвоївши йому почесне звання народного артиста УРСР. За успішну творчу і громадсько-політичну діяльність О. М. Ватуля нагороджений орденом Трудового Червоного прапора, орденом «Знак Пошани» та медалями Радянського Союзу.

Світла пам'ять про О. М. Ватулю, відомого майстра радянської сцени, активного громадського діяча назавжди збережеться в наших серцях.

Коллектив театру.

Наталія УЖВІЙ

Із спогадів про О.М. Ватулю

Олексю Михайловичу Ватулю я згадую з особливим теплом у серці, світлий цей спомин для мене. То був справжній професіональний актор і, шануючи свій фох з честю тримав це по-важне звання. Не показним те було в нього, а природним, народженим в його естві /як кажуть: "Він народився вже актором"/. Мені здається, що навіть коли Ватуля працював телеграфістом на залізничній станції, то й тоді, сидячи за апаратом, він був артистичним.

~~Він любив поезію, декламував напам'ять вірші, і ті, кому пощастило слухати їх у майстерному виконанні артиста, мали величезну естетичну насолоду.~~

Він любив поезію, декламував напам'ять вірші, і ті, кому пощастило слухати їх у майстерному виконанні артиста, мали величезну естетичну насолоду.

Згадується мені 1941 рік. Тоді колектив Театру імені І.Франка гастролював у Москві /з І.Уі по Ю.УП/. Почалася війна. ^{У квітні всіма виходити не встиг.} Із Москви театр переїхав до Тамбова, а звідти, пізньої осені, евакуювався в Казахстан. Нелегка подорож до Семипалатинська у теплушках тривала майже місяць. У нашому вагоні їхали Г.Дра і О.Рубчаківна, Т.Дра і Ф.Барвинська, ^{О.Дра - Іреський, Н.Шведенко,} художник М.Драк з сім'єю, К.Комаровська, ^{В.Бірюкова з сім'єю} А.Бучма, а з С.Пономаренком і подруга Ватулі - Олексю Михайлович, Валентина Михайлівна, ^{Діти} їх дочка Алочка та інші. Всіх акторів, як і наші

- 6 -

Та навіть, коли бувають блискучі творчі досягнення в такого актора, то й тоді його може щось повністю не задовольняти.

Таким був і Ватуля. Працюючи над тією чи іншою роллю, він ніколи не відходив від творчих пошуку, пильно відточував образ, намагаючись знаходити підтвердження якихось думок в житті, в дійсності.

Митець, як і всі ми, все життя своє пристрасно любив театр і ніколи не відводив товаришів по сцені. Коли він бував навіть глибоко хворим /йому лікар на гастролях приходив за куліси робити укол/, він і тоді з усіх сил намагався бути на сцені підтягнутим, бадьорим, щоб була у його не з'явився сумнів, що він зірве виставу. Ми з повагою ставились до його мужності і відповідальності до своєї праці, до театрального мистецтва.

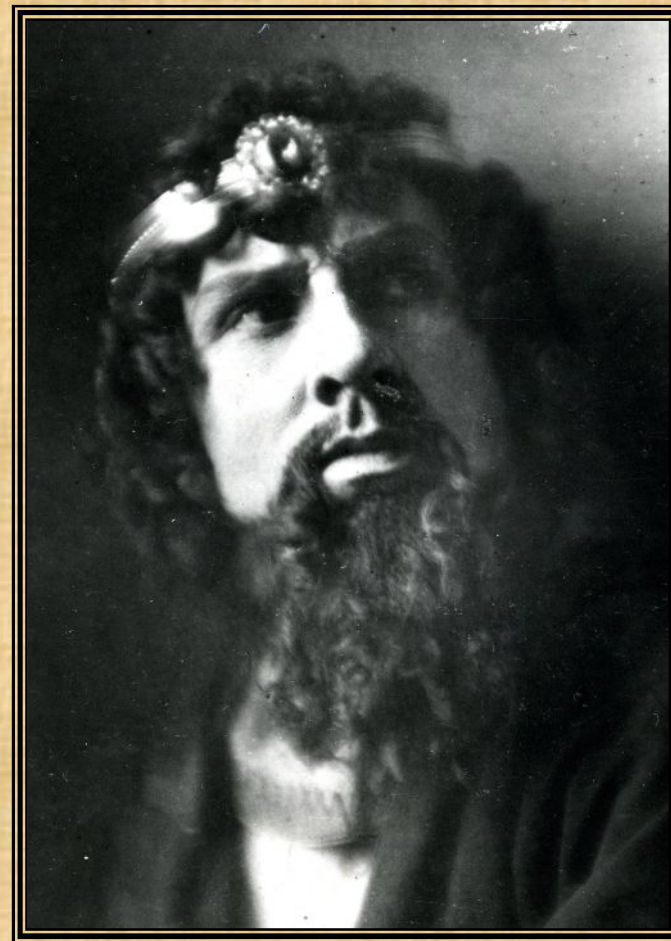
Наше старше покоління, і Олексю Михайлович зокрема, ніколи не припиняли занять з акторської майстерності, добиваючись високого професіоналізму. Ватуля, будучи весь час провідним актором театру, актором широкого творчого діапазону і можливостей, однаково серйозно ставився до створення образів не тільки позитивних героїв, а й негативних, зовні малопривабливих і епізодичних ролей. І краєм його вихід на сцену - був не тільки особистим святом, але святом мистецтва взагалі.

1944 рік.

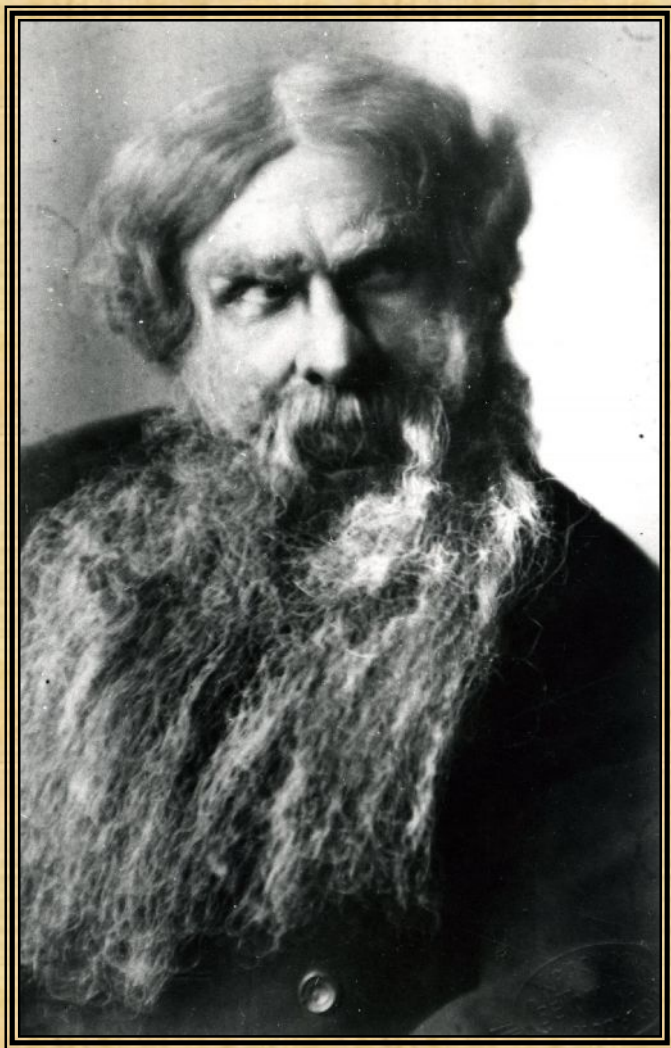
Н. Ужвій

Жандарм – Г. Юра, Іван – О. Ватуля, Сцена з вистави “Гріх” за В.Винниченком, пост. Г. Юри. Перша постановка Молодого театру, Київ, 1918 р. Копія
Ф. 1059, оп. 1, од. зб. 387

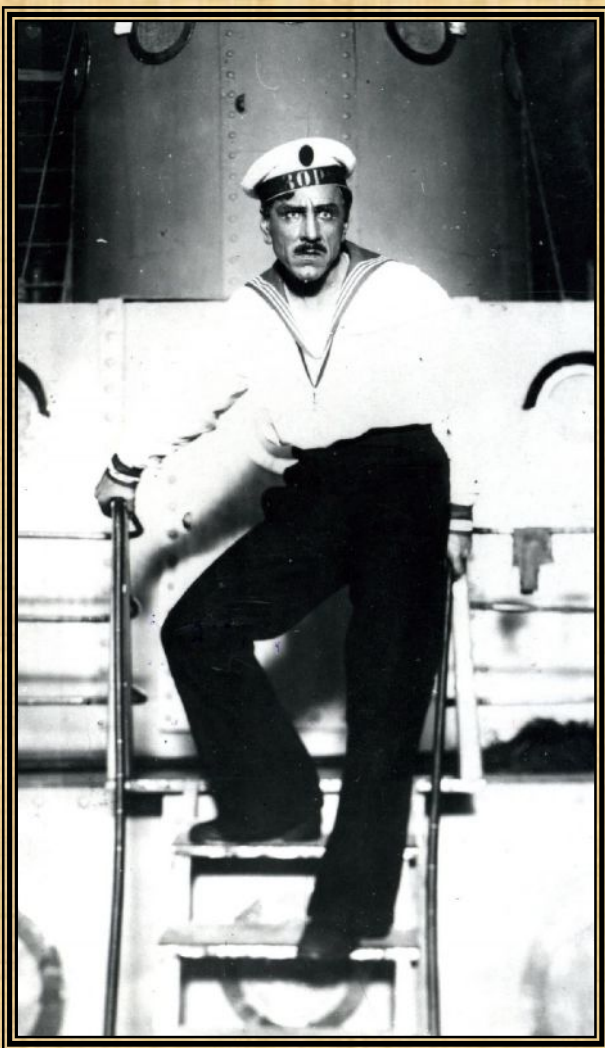
В ролі Едіпа у виставі «Цар Едіп» Софокла. Театр ім. І. Франка. 1920 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

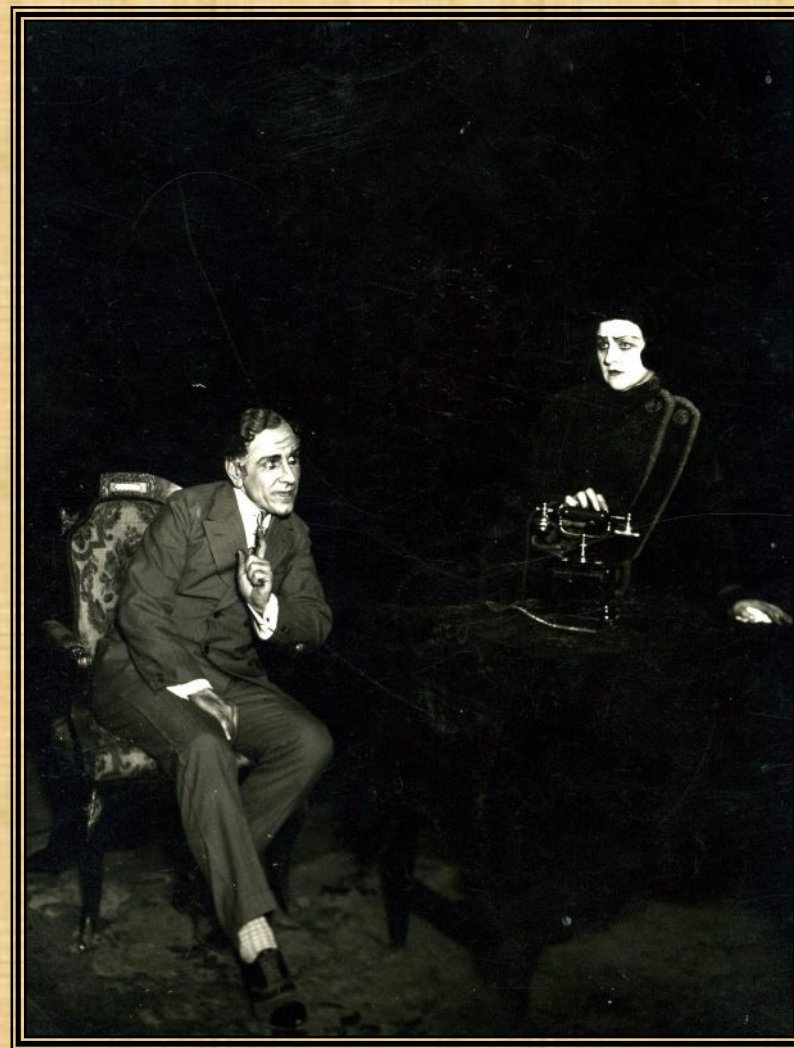
В ролі Адбуліна з вистави “Ревізор”
М.Гоголя. Театр ім. І.Франка. 1926 р.
Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

Кабот - О.Ватуля, Еббі – Варвара Маслюченко
у виставі “Любовь під берестами” О’Нейла.
Червонозаводський театр, Харків, 1927 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

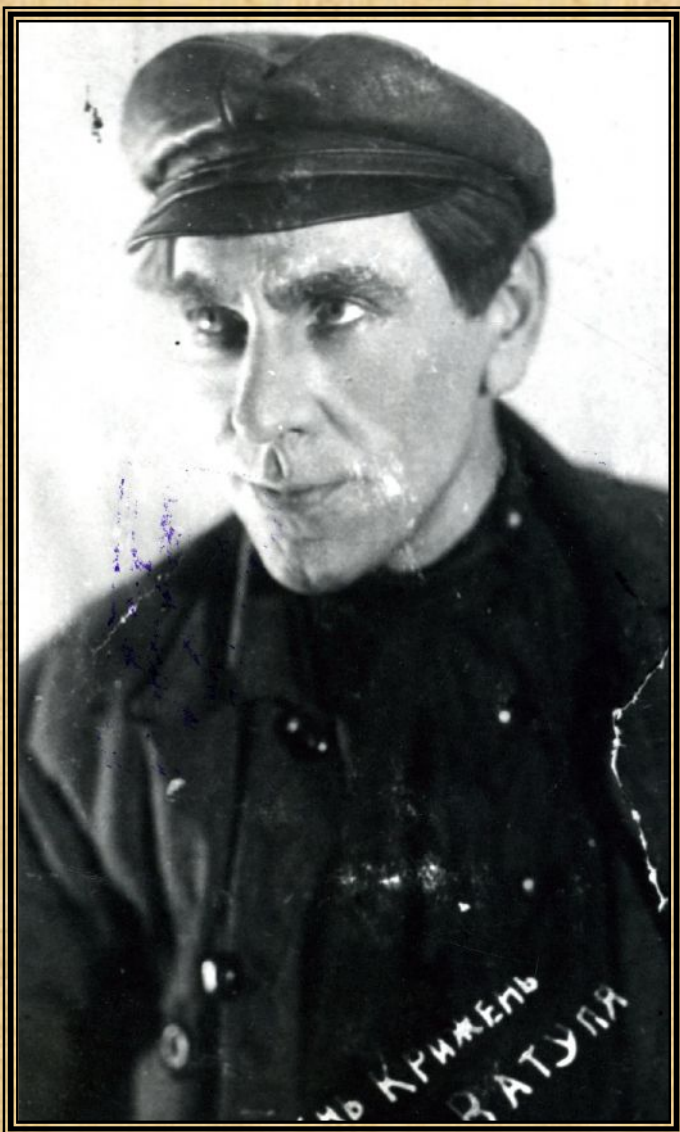
В ролі Годуна у виставі “Розлом”
Б.Лавреньова. Червонозаводський
театр, Харків, 1928 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

О.Ватуля та Валентина Варецька у виставі
„Гріх” В. Вінниченка. Червонозаводський
театр, Харків, 1928 р. Копія
Ф. 1059, оп. 1, од. зб. 352

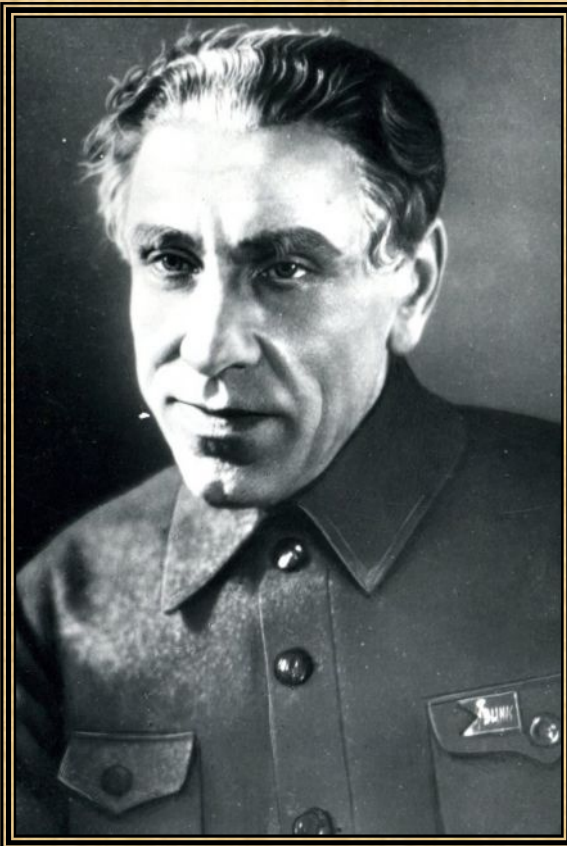
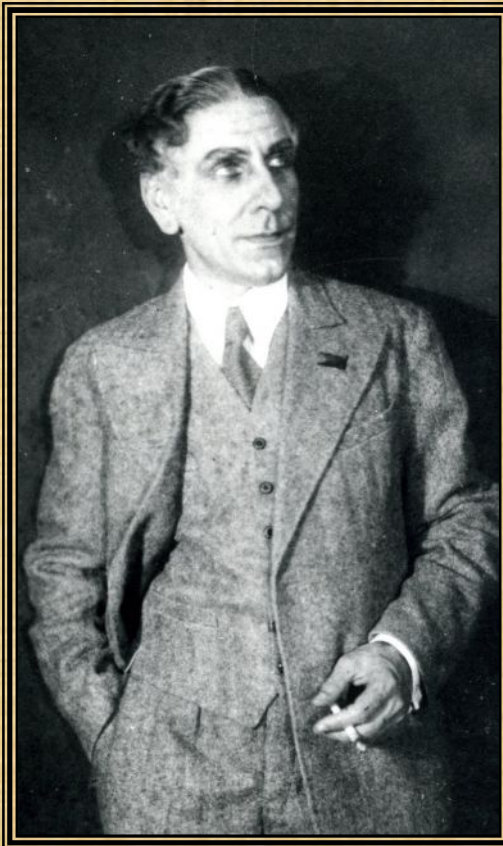
Дудар – О.Ватуля (другий праворуч). Сцена з вистави “Диктатура” І.Микитенка, 1929 р.
Вирізка з газ. “Вечірній Київ”, 5.09.1957 р. Копія
Ф. 444, оп. 1, од. зб. 12

В ролі Крижня у виставі „Кадри” І. Микитенка.
Київ, Театр ім. І.Франка. 1930 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

В ролі Кришки у виставі „Плацдарм” М. Ірчана.
Київ, Театр ім. І.Франка, 1932 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

ОЛЕКСАНДР КОРНІЙЧУК 13

ПЛАТОН КРЕЧЕТ

РОЛЬ БЕРЕСТА.

14

РОЛЬ БЕРЕСТА.

АКТ ПЕРШИЙ.

МИ ПРЯМО ДО ПЛАТОНА ІВАНОВИЧА НА ПОРЯТКУНОМ.
Ор, черт, знову почало крутити...

СІДАЙТЕ ТУТ, ВАМ БУДЕ КРАМЕ.

Дякую.

МАВУТЬ, У ВАС ГУЛЯ?

Гуля, мамашо, гуля. Ой!..

А ЦО ВОНО - СІПАСТ

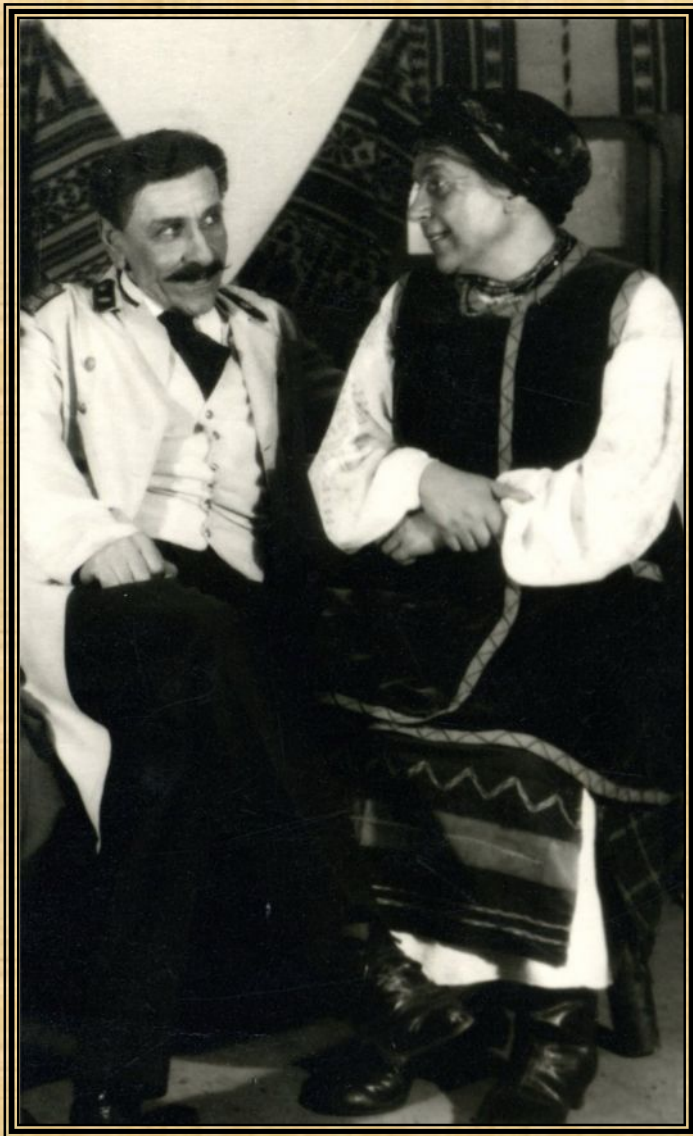
Стань, шарпан, смикав, закручує так, що дихати не можна.

ДОРУЧИТЬ МЕНІ СІПЛАСТІ ПРОЕКТ НАШОГО ВЕЛІТНЬО-САНАТО
РІ.

Що ж, Лідо, сьогодні твій проєкт пройшов добре, а говорити мені було важко. Я й так не знаю, як висидіти до кінця вези-данни. Від цієї гулі, як каже мамаша, температура все підні-мається, в голові дзвенить... Завтра треба починати підготов-чу роботу, а я буду в столиці - попроси тебе відрадженья від Гордон.

В ролі Береста у виставі “Платон Кречет”
О.Корнійчука. Театр ім. І. Франка, 1934 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

Текст ролі Береста у виставі
“Платон Кречет” О.Корнійчука.
1934 р. Копії
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 2

Михайло - О. Ватуля, Мати - Варвара Чайка
у виставі "Суєта" в п'єсі І.Карпенка-Карого.
1936 р. Копія
Ф. 450, оп. 1, од. зб. 136

О. М. Ватуля 22

РОЛЬ МИХАЙЛА.
Дія перша.

Мати Я ГОТОВА

А Наташа, поки на голові волосок до волоска прикладе,
то й ноги заболять ждучи.

РОЗТРИПАВШИ ВОЛОССЯ

А ти-б гладенько, як Маруся,- любо глянуть!

З РОЗВИТИМИ НЕРВАМИ

Що за песимізм? Ха, ха, ха! Недавно ти свою працю й взагалі штуку вихваляв, а зараз землю й хліборобство хвалиш.

А Й ТОБІ ЗАЗДРО

А я тобі!

ЦІКАВО

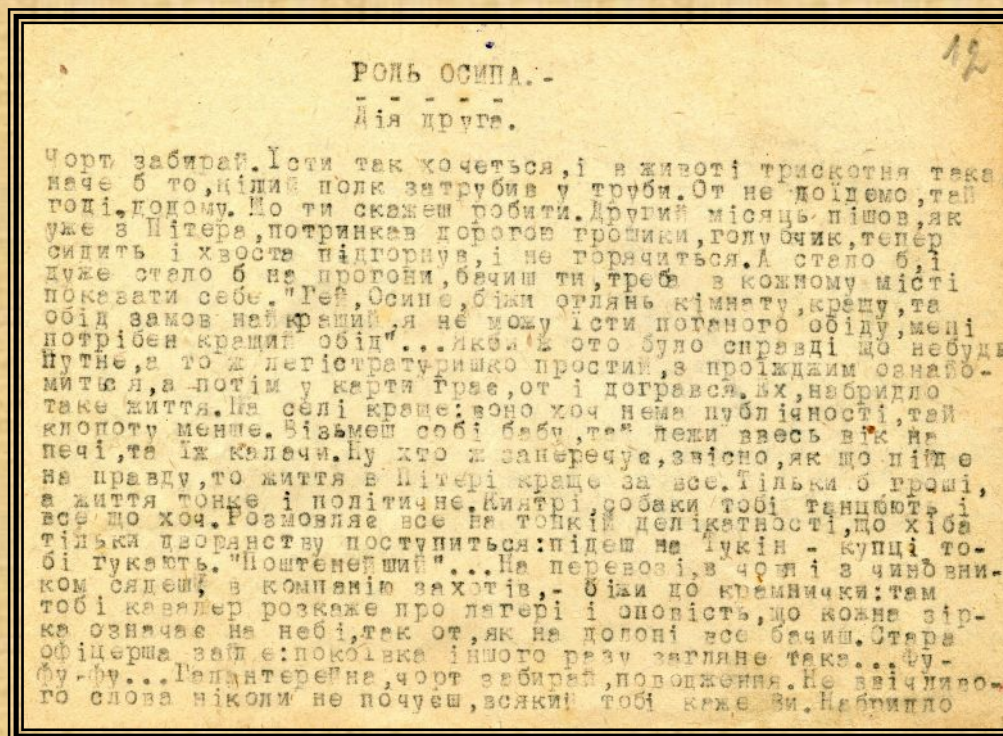
Текст ролі Михайла у виставі "Суєта" І.Карпенка-Карого.
1936 р. Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 3

Яків – О.Ватуля (перший праворуч). Сцена з вистави “Останні” М. Горького. 1937 р. Копія
Ф. 444, оп. 1, од. зб. 17

Фото з вистави "Ревізор" М.Гоголя.
1938 р. Копія
Ф. 257, оп. 1, од. зб. 3

Текст ролі Осипа з вистави "Ревізор" М.Гоголя. 1938 р. Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 12

Флор Федулович Прибитков – О.Ватуля, Юлія Тугіна – Наталія Ужвій. Фото сцени з вистави „Остання жертва” О.Островського. Київ, Театр ім. І. Франка, 1939 р. Копія Ф. 1147, оп. 1, од. зб. 59

В ролі Дона Педро у виставі “Багато галасу даремно” В.Шекспіра. 1941 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

Роль Дон Педро

Дія I, карт. I

наближає Дон Педро

любим сеньор Леонато, ви вишли назустріч вашим туроотам; звичаї світу наказують уникати марних туроот, а ви їх самі шукаєте.

І зникає Дастя

Ви надто доборозичливо скидаєте соці на плечі тягар туроот. Коли не помилясь, це Ваша дочка.

були хлопчиком

Дасте, що бажали, Бенедікт! Тепер, принаймні, зрозуміло, ким ви стали, коли зросли. Безсумнівно, ця дівчина дочка свого батька. Бажаю Вам Дастя - ви справжній портрет свого шановного батька.

з вами давно знайомі

43

Текст ролі Дона Педро у виставі “Багато галасу даремно” В.Шекспіра. 1941 р. Копія
Ф. 651. оп. 1, од. зб. 4

Батько – О.Ватуля, Мати – Феодосія Барвінська у виставі “Він прийшов” Д.Б.Прістлі. 1946 р. Копія
Ф. 444, оп. 1, од. зб. 17

Шульга – О.Ватуля, Валько – А.Бучма.
Фото з вистави “Молода гвардія” за
О.Фадєєвим, 1947 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

Мар. арт. УРСР ім. Гагаріна О. Ш.
РОЛЬ ШУЛЬГИ.
Дія І. Гнз П.
КЛАВО КЛАВО
Давай, давай!
КЛАВО КЛАВО
Од бісів сині От вінадресок: Голуб"ятники, Іван Кіндратович
Гнатенко. А де ж він, другий адресок? На Шанхай, Гнат Фомін. Гнат
Фомін? Ні, мені зараз потрібен чоловік відомий.

Текст ролі Шульги у виставі
“Молода гвардія” за
О.Фадєєвим, 1947 р. Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 4

Пешек – О.Ватуля, Юліус Фучік – В.Добровольський, Венчура – С.Фещенко (праворуч ліворуч). Фото з вистави “Юліус Фучік” за Ю.Буряківським, 1949 р. Копія Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

Роль ПЕШЕКА

Картина п'ята. *Ану, Зденек, ортодоксний мислитель, який мріяв про виїзд до Росії...*

Ей, хлеще, не здумай вибвкнути Ольчі! Він не дозволить більше мліяти пов'язки.

МЕДИЧНОЮ СЕСТРОЮ.

А чи сподівався я Зденек, в 60 років стати політичним в'язнем? Бач, їм не сподобалось, що я читав учнім в школі книжку Фучіка. Про подорож до Росії! А що ж я мав читати нашим чеським юнакам? Марення цього божевільного фюрера? Тьфу! Я прочитав одну сторінку з біблії розбійників своєму пасику і бідолошний одразу сказався /Зденек сміється/ Хай Фрідріх лусне від лотті, а я йому цю повчальну історію викладу.

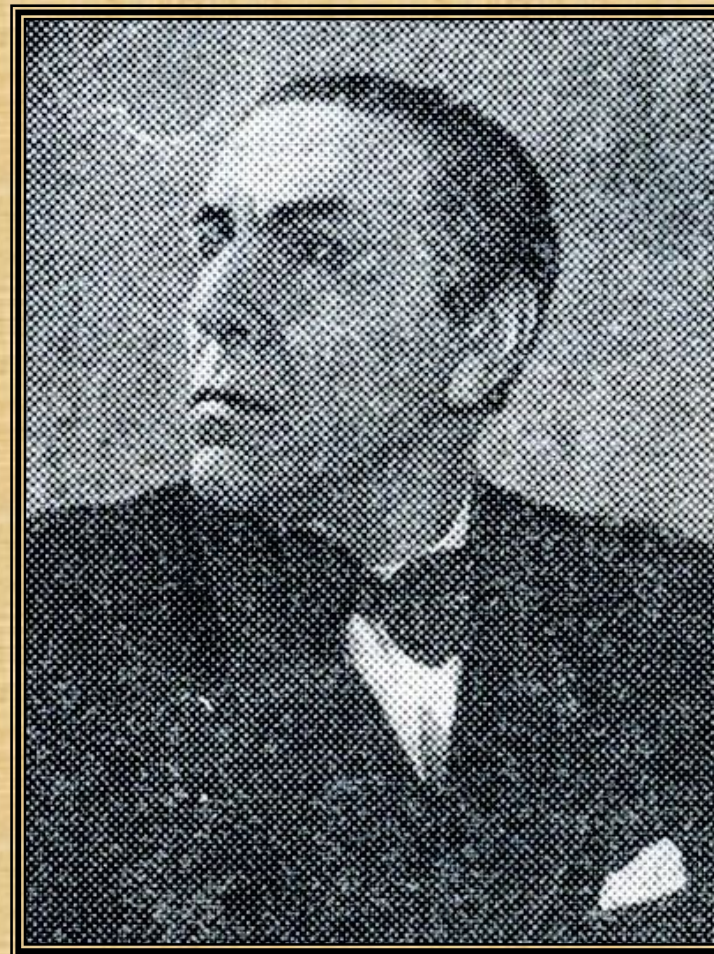
ДОРО ФІЗИОНОМІ!

Текст ролі Пешека з вистави “Юліус Фучік” за Ю.Буряківським, 1949 р. Копія Ф. 651, оп. 1, од. зб. 5

«ЗВИЧАЙНА СПРАВА»

На фото (зліва направо): Малей — арт. Л. Жуковський, міс Гочкіс — арт. М. Захаренко, міс Робертс — арт. М. Кропивницька, Білл — засл. арт. УРСР М. Яковченко, Картер — арт. П. Шкрюба, Роджерс — нар. арт. УРСР О. Ватуля, Левіс — нар. арт. УРСР П. Сергієнко, Шнейдер — засл. арт. УРСР М. Панасьєв, Гансон — засл. арт. УРСР М. Братерський.

Роджер — О. Ватуля. Програма вистави «Звичайна справа» А. Тарна. 1952 р. Копія Ф. 651, оп. 1, од. зб. 19

Стессель – О.Ватуля, мадам Стессель – Наталія Ужвій.
Фото сцени з вистави “Порт-Артур” І.Попова та
О.Степанова, 1952 р. Копія
Ф. 616, оп. 7, од. зб. 6

КАРТИНА ПЕРША СТЕССЕЛЬ 33

АНАТОЛІЙ МИХАЙЛОВИЧ!

Я з новдоволенням помічаю, що Роман Сидорович Кондратенком не вшанув
наше скромне сімейне свято своєю присутністю.

ЯПОНЦІВ З ДАЛЬНЬОГО

Я ось візьму та й посадовлю губернатора на десять суток... в
науку іншим...

ВІД"ІХАЛИ?

/регоче побідоносно/ Від"іхали... У мене консул японський сьогодні
обідав. Вішати буду всіх пльоткерів і болгузів.

~~ВЕСЕЛОСТІ НАЛІД.~~

Текст ролі Стесселя з вистави “Порт-Артур”
І.Попова та О.Степанова, 1952 р. Копія
Ф. 651, оп. 1, од. зб. 8

Документальна виставка, присвячена 120-й річниці від дня народження видатного актора, народного артиста УРСР Олексія Михайловича Ватулі (1891-1955)

Електронна версія виставки підготовлена сектором просвітньої та виставкової роботи ЦДАМЯМ України:

*Аганітова І.В., Сукало А.М., Сахневич Ю.А.
під загальним керівництвом Шепелюка В.М.*

*ЦДАМЯМ України
вул. Володимирська, 22а
тел. 278-49-85*